

Streszczenie pracy doktorskiej pt. „Fauna pasożytnicza sielawy *Coregonus albula* (Linnaeus, 1758) z wybranych jezior województwa zachodniopomorskiego” wykonanej w Katedrze Hydrobiologii, Ichtiologii i Biotechnologii Rozrodu

Autor pracy: **mgr Angelika Linowska**

Promotor: **dr hab. Ewa Sobecka, prof. nadzw.**

Celem prowadzonych badań było poznanie struktury ilościowej i jakościowej fauny pasożytniczej sielawy z zarybianego tym gatunkiem ryby jeziora Morzycko. Ponadto drugim celem było porównanie stopnia zróżnicowania gatunkowego fauny pasożytniczej ryb odłowionych wiosną z dwóch objętych monitoringiem i różniących się przepływem wody zbiorników. Analiza biologiczna i parazytologiczna obejmowała 218 sielaw odłowionych z jeziora Morzycko (jesień 2013, wiosna 2014, lato 2014, jesień 2014) oraz 52 sielawy odłowione z jeziora Miedwie wiosną 2015 roku. Przy opisywaniu zgrupowań pasożytniczych posłużono się wskaźnikami parazytologicznymi takimi jak prewalencja, średnia intensywność zarażenia, zakres intensywności oraz względna liczebność. Analiza ekologiczna obejmowała opisanie różnorodności gatunkowej pasożytów, określenie dominacji, frekwencji i stałości gatunków/taksonów w zgrupowaniach oraz oszacowanie bogactwa gatunkowego pasożytów sielawy z zastosowaniem krzywej akumulacji gatunków i estymatorów Chao 2 oraz Jackknife 1. Dokonano także porównania zależności pomiędzy liczbą pasożytów a wybranymi parametrami biologicznymi ryb.

W wyniku prowadzonych badań wyizolowano i oznaczono łącznie 4283 pasożyty sielawy z jeziora Morzycko należące do 9 taksonów, w tym 3 reprezentowane przez niepoliczalne Ciliophora. Zaobserwowano zmiany w składzie i liczebności poszczególnych taksonów w kolejnych sezonach. Wszystkie zanotowane grupy systematyczne obecne były jedynie w okresie wiosennym; w pozostałych sezonach notowano od 4 do 8 taksonów. Do gatunków absolutnie stałych w faunie pasożytniczej sielawy z jeziora Morzycko zaliczono pierwotniaki *Capriniana piscium*, tasiemca *Proteocephalus exiguus* oraz przywry digeniczne – *Diplostomum* spp. i *Tylodelphys*

clavata. Tasiemiec *Proteocephalus exiguus* charakteryzował się najwyższą prewalencją we wszystkich sezonach badawczych, a największą różnorodność gatunkową obserwowano w zgrupowaniu pasożytów skrzeli. W porównywanym wiosennym sezonie badawczym prewalencja pasożytów ryb z jeziora Morzycko była zdecydowanie wyższa od prewalencji pasożytów z jeziora Miedwie, zaobserwowano także różnice w składzie gatunkowym pasożytów sielawy z obydwu analizowanych zbiorników.

Tylko u ryb z jeziora Miedwie odnotowano obecność potencjalnie patogenicznego dla ludzi tasiemca *Dibothriocephalus ditremus*.

W wyniku prowadzonych badań wykazano obecność 5 taksonów nienotowanych dotychczas u sielawy w Polsce. Pozwoliło to utworzyć aktualną listę pasożytów tego żywiciela. W jeziorze Morzycko po raz pierwszy zanotowano pojawienie się u sielawy europejskiej wysoce patogenicznej przywry monogenicznej *Gyrodactylus salaris*, będącej pasożytem specyficznym dla ryb łososiowatych.

Dominującym zgrupowaniem pasożytniczym, charakteryzującym się również w sezonie wiosennym najwyższą bioróżnorodnością było zgrupowanie pasożytów układu pokarmowego. Badając korelacje pomiędzy liczebnością fauny pasożytniczej i wybranymi cechami biologicznymi sielawy stwierdzono, że największy wpływ na liczebność pasożytów miała długość ciała ryb. Szczególnie było to widoczne w przypadku tasiemca *Proteocephalus exiguus*, którego duża liczebność miała ujemny wpływ na kondycję ryb, wyrażoną współczynnikiem Fultona.

25.06.2018 *Liworsha Angelita*